

UZDRAVENÍ SYNA KRÁLOVSKÉHO SLUŽEBNÍKA

Kázání ze soboty 1.4.2017 – br. Michal Balcar

Úvod

S jistou drzostí jsem si dovilil první Ježíšův zázrak v Káni Galilejské nazvat „nejzbytečnějším“. Pokusil jsem se pak ve svém kázání ukázat, že tomu tak nebylo. Avšak tento zázrak – uzdravení syna královského služebníka – je jeho pravým opakem. Pokud mohu soudit z vlastních zkušeností, není větší potřeby, než uzdravení nemocného dítěte.

Kdybych měl mluvit o svém strachu, o tom, čeho se v životě bojím, tak dnešní téma je velmi blízko tomu nejhoršímu. Od té doby, co máme děti, tak například nejsem schopen dívat se na detektivku, kde se objevuje násilí na dětech. S Pepou Dvořákem jsme se shodli, že od té doby, co máme děti, nejsme schopni číst knihy o holocaustu. S mými dětmi jsou spojeny ty největší obavy, ten největší strach.

Mé děti jsou dokonce natolik empatické, že se naše nejmladší dcera nechala tento týden hospitalizovat s podezřením na zápal plic. Pravděpodobně proto, abych měl v kázání o čem mluvit. Nebo proto, abych se dostatečně vžil do kůže královského služebníka z našeho příběhu.

Přišel tedy opět do Kány Galilejské, kde předtím proměnil vodu ve víno. V Kafarnaum byl jeden královský služebník, jehož syn byl nemocen. Když uslyšel, že Ježíš přišel z Judska do Galileje, vydal se k němu a prosil ho, aby přišel a uzdravil jeho syna, který byl už blízek smrti. Ježíš mu odpověděl: „Neuvidíte-li znamení a zázraky, neuvěříte.“ Královský služebník mu řekl: „Pane, pojď, než mé dítě umře!“ Ježíš mu odpověděl: „Vrať se domů, tvůj syn je živ!“ Ten člověk uvěřil slovu, které mu Ježíš řekl, a šel. Ještě když byl na cestě, šli mu naproti jeho sluhové a oznámili mu: „Tvůj syn žije.“ Zeptal se jich, v kterou hodinu se mu začalo dařit lépe. Odpověděli mu: „Včera hodinu po poledni mu přestala horečka.“ Tu otec poznal, že to bylo právě v tu chvíli, kdy mu Ježíš řekl: „Tvůj syn je živ.“ A uvěřil on i všichni v jeho domě. – Toto druhé znamení učinil Ježíš opět v Galileji, kam přišel z Judska.

Tak jako ve všech předchozích případech, i tady se můžeme ptát, jak Ježíš celý zázrak provedl. Zapojení ostatních lidí, vždycky něco důležitého říká a nám.

Vidění a věření

Ježíš nejprve pronáší zvláštní větu, která nám asi oprávněně zní jako výtky. Týká se vidění a víry. Ježíš prohlašuje, že uvěřit jen ten, kdo uvidí. Celá situace se odehrává znovu v Káni Galilejské. Naráží snad Kristus na proměnění vody ve víno? Že v něho věří jenom proto, že se jim líbilo první znamení?

Současně a paradoxně platí, že se jedná o nejméně spektakulární zázrak. Zázrak, jaký vlastně není možné vidět, protože se paralelně odehrává na dvou místech a jediným spojovacím článkem je otec – královský služebník. Avšak ani on nevidí a přesto uvěřit. Text říká, že „...uvěřil jeho slovu...“ a pak teprve viděl svého zdravého syna. Ti, kdo věří, protože viděli, nevěří dlouho a pevně. Hluboká víra věří a pak teprve vidí.

Královský služebník se stává člověkem

Čím přispěl ten muž? Samozřejmě primárně přišel Ježíše prosit za své dítě. Ale nadto je jeho víra velmi vyzkoušena. Protože tenhle zázrak se děje jen slovem. Na dálku. Je neověřitelný do té doby, než se vrátí domů. Musí uvěřit, i když jediné, oč se může opřít, je Ježíšovo slovo.

Gramatika nám o něm něco důležitého říká. Nejprve ho nazývá královským služebníkem – basilikem. Za Ježíšem přichází “někdo”. Někdo, kdo má konexe. Někdo, kdo má peníze. Někdo, kdo má vliv. A když uvěří v Ježíšovo slovo, je nazván prostě – člověkem. Když Krista prosíme, jsme si všichni rovni. Pán jako kmán. Když prosíme Krista, jsme pouze lidé.

Creatio ex nihilo

Ze všech Janových znamení je toto nejvíce podobné stvořitelskému aktu. Vše se děje pouhým slovem. Žádné dotyky, žádné lámání, žádná voda. Stačí promluvit a chlapec “žije”. Takové slovo zaznívá z nicoty, z temnoty, z prázdnoty, z beznaděje. Právě k ní se otec přiblížil a jen z ničeho mohlo zaznít slovo stvořitele.

Tuto naději velmi přesně charakterizuje v nepublikovaném komentáři ke knize Kazatel, Jacques Doukhan: *“Právě o takové naději Kazatel mluví. O naději, jež je neověřitelná a neopírá se o nic. Jde o doufání v Hospodina tváří v tvář smrti, když už z člověka nezbyvá nic, ani malá částka duše. Takovou naději může naplnit jedině Stvořitel, jelikož jen ten, je schopen tvořit z ničeho. Jen stvořitelský zásah svede něco takového.”*

I od nás takovou víru Kristus čeká, protože i před námi je naděje, která stojí tváří v tvář prázdnotě. Navzdory happy-endu pro královského služebníka, naše děti umírají. Proto tento příběh můj strach nerozptyluje úplně. Dává ale jinou naději. Naději na vzkříšení. Naději na slovo, které zazní z nicoty do nicoty a přinese život. Vždyť i nám, našim dětem a našim rodičům jednou zazní to slovo: *“Tvůj syn/dcera/matka/otec/žena/muž žijí!”*